

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

6 francs per jaar.
Een blad afzonderlijk 15 centimes.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen 15 centimes per drukregel.
Reclamen, verzoeken en andere artikelen vooraf of midden in het blad : 1 fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 4 AUGUSTUS.

Van alles wat.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.
De Postrijder verschijnt 's dinsdags, 's dondersdags en 's zaterdags.
Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.

Nooit heeft een belastingwet zulke diepe, algemeene opschudding teweeg gebracht, als die van het tegenwoordig liberaal gouvernement.
De reden daarvan is, dat hier niet alleen kwestie is van franken en centiemmen ! Maar in de nieuwe belastingen bestaat de grootste onrechtvaardigheid die ooit een vrij volk heeft moeten ondergaan.

En nogtans onze tegenstanders schelden ons uit, dat wij de eer onzer partij verlagen, door ons zoo zeer met geldelijke belangen bezig te houden. Neen ! verre van ons te verlagen, verheffen wij ons daardoor en het is de eer der katholieke partij, dat wij nevens de zedelijke belangen van het volk, de eenigen zijn die de stoffelijke belangen verdedigen.

Hoe deden onze voorouders ? Zij waren spaarzaam en gierig op het geld der burgerij : 't is zoodoende dat zij den bloei hunner steden verzekerden. Want de rijkdom van het land hangt niet af van de kolossale schatten die de Staat ter zijner beschikking heeft, maar van die welke de burgers in hunne kas hebben !

En hoe deden onze voorouders toen de prins hun meerdere belastingen vroegen ? Zij rischten in verwisseling meerdere rechten !

Vandaag gaat het heel anders ! Men vraagt aan het land nieuwe imposten om den strijd tegen de vrijheid en tegen de rechten van het volk voort te zetten.

In 1879 komen de liberalen aan het bewind en voor een paar maanden krijgen zij dadelijk 12 miljoen opslag van belastingen.

Vandaag vraagt de heer Graux nog 22 miljoen erbij.

Die kolossale som is de intrist van meer dan een half miljard ! En is zij wel noodig ?

Wij zullen met cijfers bewijzen van neen !

Al dat geld moet dienen om de verkwistende, ruzieachtige, onvaderlandse politiek van het ministerie te bekostigen.

Neen, duizendmaal neen ! die 22 miljoen zijn er niet noodig. Het is niet noodig aan het land het hartebloed af te tappen, met gevaar van een doodelijke crisis te veroorzaken. Het tekort in de kas is op verre na zoo groot niet als de minister zegt, en terugkeeren tot een gematigde, vredelevende en spaarzaam politiek is genoegzaam, om het tekort te doen verdwijnen.

Men moet beginnen met 3 miljoen af te trekken die voortkomen van de logenachtige wijze waarop de heer Graux zijn budget opmaakt : de onkosten worden opgegeven zoo klein mogelijk, de uitgaven ten hoogste geschat.

Zulke wijze van rekeningen opmaken is niet al te deftig, maar wat wil men meer van eenen minister die het tekort in de kas beschouwt als een eene eer en een liberaal bestuursmiddel ?

Er moeten van het tekort ook afgetrokken worden de miljoenen die op den rug van den ijzeren weg gelegd worden. Die zoogerzede vermindering van ophangst der ijzeren weg is een onwaarschijnlijkheid. De heer Olinx zelf, de minister van openbare werken, heeft bekend, dat er nog een som van ongeveer 25 miljoen overschot in de kas der ijzeren weg ligt. Als er ergens iets aan de spoorwegen tekort schiet, moet men het maar van dien overschot betalen. Zoo zegde het de heer Jacobs, van Antwerpen, in de Kamers, en de liberalen zelve gaven hem gelijk.

Wat meer is, een liberaal, de heer Le Hardy,

heeft bekend, dat de exploitatie der ijzeren wegen, voor nuttelooze en verbodene plaatsen, voor prachtuitgaven enz. meer dan tien miljoen kan verminderd worden.

Waarom willen de liberalen geen enkwest over den toestand der ijzeren wegen ? Omdat zij be-
nauwd zijn dat erode dingen zouden uitkomen !

Het is de Staat die al de bijzondere spoorweg-ondernemingen dood gedaan heeft : nu komt hij heweren, dat zijne exploitatie hem meer kost dan zij opbrengt, ondanks onze dichte bevolking en menigvuldige handelsbewegingen. Maar als Mijneheer de Staat niet zoo goedkoop en zoo winstrijk kan vervoeren als de societiteiten in Frankrijk en Spanje, die 6 ten honderd aan de actionnarissen geven, dan moet hij naar zijn ontslag geven als aanneemer van den vervoerdienst.

Holland en Italië doen het ook zoo : de kwade uitlagen van eenen nijverheid moeten door al de burgers niet gebort worden. Als de Staat eenen nijverheid doet, mag er geen verlies aan zijn, en het is niet aan te nemen, dat de misrekeningen van een exploitatie die slecht bestuurd en uitgezogen wordt, aan de burgers als belasting afgeperst worden !

Ook zou er geen tekort zijn, indien het geld zoo gemakkelijk niet gevonden werd ! De miljoenen die nu weggeworpen worden, zouden overschieten, en de tarieven zouden verminderen in plaats van op te slaan.

Ehwell, als men die onware voorstellingen afreikt, komt het tekort op minder dan 15 miljoen.

Dit tekort is de schuld van de slechte politiek van het ministerie. In plaats van de openbare diensten te regelen volgens zij noodig zijn, worden er partijwapens van gemaakt. Al het geld van het land wordt verkleet om de dominantie van de liberale partij te verzekeren.

Daar, en daar alleen is de ware oorzaak van het tekort gelegen.

Zie eens hoe het gewoon budget van officieel onderwijs aangelegd is : in vijf jaar is het meer dan verdubbeld, alhoewel het getal schoolgaande kinderen meer dan de helft verminderd is. Volgens de eigen cijfers van den minister, waren in 1878 ongeveer 688 duizend kinderen in de officiële scholen : in de tegenwoordige liberale scholen zijn er maar 340 duizend meer. Dat betekent de minister wel : 348 duizend kinderen uit de openbare scholen gegaan, en 22 miljoen frank ten prooi aan den liberalen winkel geworpen, ziedaar het bilan van het liberaal bestuur !

Dat is niet alles. De verloochening eener verzoenende, vredelevende politiek heeft nog meer gekost : de gemeentelijke en provinciale budgetten zijn met talrijke miljoenen vermeerderd en de burgers wier kinderen, door de liberale onverschuldzaamheid, uit de openbare scholen gestooten werden, hebben zich kolossale opvoeringen moeten opleggen, om duizende vrije scholen te stichten.

Niet alleen de schoolpolitiek maar al de budgetten van het ministerie zijn plichtig. Het leger is reeds tweemaal vermeerderd en het budget met miljoenen verhoogd, zonder dat de arme soldaat er een cent meer van geniet. Er zijn politieke rechten ingesteld om de kieszaken te onderzoeken ! In al de burelen van het gouvernement zijn talrijke politieke vrienden toegelaten, zij zoverve dat de liberale heer Le Hardy zelf bekende : « De openbare besturen schijnen ingericht, niet voor het publiek, maar voor de plaatsverzorgers ! »

Nu men de burgerij ten voordele van de politieke vrienden uitgestroopt heeft, wil men hun

nog voordeelen geven die de burgers niet bezitten ! Al de Staatsbedienden moeten kiezers worden ! Verstaat ge dat, menschen ! Gij hebt te veel belang dat uwe penningen goed gebruikt worden, gij zoudt onpartijdige, gematigde mannen willen aanstellen. Hela ! gij rekent zonder de Staatsbedienden. Zij hebben belang bij het kontrarie, zij zijn kiezers, zij zijn de meerderheid en de uitziens zullen de stem der uitgezogenen versmachten !

Zou het nu niet waar zijn, dat de slechte liberale politiek alleen de oorzaak van het tekort is ?

Overigens dat was te voorzien. Eene partij die zich niet schaamt de rechtvaardigheid met de voeten te treden, moest eindigen met het geld der belastingen te verkwisten.

Zoo dus, wij hebben het gezien, het tekort is minder dan vijftien miljoen. Waarom moet de minister er dan 22 hebben ?

Het is zeker de eerste maal van ons leven, dat wij ten toestand van het land godsmoedig ergertien getoond worden dan hij is.

En d'reden daarvan is, dat er nog veel miljoenen noodig zijn om den strijd van het liberaal onderwys op den rug der burgers te kunnen voortzetten ! Er is nu geld in de kas, en er moeten in den buiten nog honderde middelbare scholen en atheneum gebouwd worden. Men kan niet altijd nieuwe lasten heffen : het tekort van 15 miljoen moet in overschot van 15 miljoen veranderen, om het geld aan belangen van de liberale partij te hangen. Al de lagere scholen die zoo goed als ledig staan, door de liberalen zelve er hunne kinderen niet zenden, moeten met het geld der kleine burgerij, der werkmans- en bediendens bekostigd worden : de liberale opvoeding van eenige rijkmanskinderen in groote scholen kost miljoenen aan een gansche bevolking, die voor hare eigene kinderen nauwelijks brood genoeg heeft !

Ziedaar de grootachtigheid, de verhevenheid, de vaderlandsliefde der liberalen !

Maar openlijk durven zij het niet zeggen, juist alsof zij openlijk niet met hunne militaire plannen durven voor den dag komen.

De inrichting der reserve, de vermeerdering van het leger, de versterkingen der Maas, al die militaire en ondraaglijke verzwaren zullen van zels komen nu de lasten gestemd zijn. Het ministerie zou geengeld durven vragen voor die plannen, welke zoo diep door de natie verafschuwd worden.

Maar als het geld zich in de kas zal bevinden dan zal de denijte beginnen, dan komt men te voorschijn met de vermeerdering van het leger, de inrichting der reserve, de militaire werken aan de Maas en dan zal men zeggen dat dit alles kan gedaan worden zonder nieuwe belastingen.

Maar dat een vredelevend ministerie aan het bestuur komt, en al die kwade sombere wolken die de toekomst van het vaderland bedreigen zullen verdwijnen : door het invoeren eener verzoenende grondwetlijke staatkunde zal het tekort uit de schatkist verdwijnen, gelijk de vrijheid in het land zal terugkeren.

Nooit zijn slechtere en onrechtvaardiger belastingen uitgedacht !

De minister wil vijf miljoen hebben van de persoonlijke belasting, de onbewaarde, de verzekering tegen brand en de akten. Om te zien of men de liberalen niet bedriegen wil, zullen de bediende van de lastenkantoren, alle oogenblikken mogen uw huis komen afzien, uw handelsboeken doorsnuffelen, de namen uwer klanten opzoeken ! dat staat openlijk in het wetsontwerp. Is dat geen schande ?

Het grootste deel der belastingen op verre na,

17 miljoen op de 22, zijn gevraagd op den tabac, de sterke dranken en den koffie.

Wat deze laatste belasting betreft, het liberaal gouvernement durft de openbare verantwoordelijkheid niet braveren ! Het trekt dus de lasten op den koffie in. Maar er blijft hem de schande van den volksdrank bij uitmuntendheid te hebben willen belasten, ten voordele zijner partijwerken !

Eene groote onrechtvaardigheid is deze : de tabak die door de burgerij gerookt wordt, staat de helft in prijs op, terwijl op de fijne sigaren schier geene lasten geheven worden. De burgers betalen 50 per cent lasten op hunne tabak, de rijke leden nauwelijks 1 per duizend.

En dan de lasten op den genever ! Wil men den minister gelooven, dan is het nu pure liefde voor het volk en zijne zedelijke belangen dat hij die lasten voorstelt. Genever is zo'n slechte, zo'n mislukkige drank ! hij hoopt dat de lasten het verbruik zullen verminderen.

De onderverdeling heeft het kontrarie. Het verbruik blijft hetzelfde, maar de drank verdort en wordt echt schadelijk voor de gezondheid. Zo is het in Frankrijk en in Engeland gebeurd.

De minister weet het wel, want hoe zou hij anders de vermeerdeerde inkomst op 6 miljoen durven schatten indien hij hoopte dat de verkoop zal verminderen.

Als hij het anders in den zin had, zou hij met geene belastingen maar met eenen tekst tegen de dronkenschap verschenen zijn.

Het plan van het ministerie is geweest, van zoveel mogelijk miljoenen op den rug der burgerij te slaan zonder om te zien van waar zij moeten komen !

Hij had de gelegenheid onze belastingwetten te veranderen, om meest te doen betalen aan degenen die best betalen kunnen. Hij heeft het niet gedaan, en liever de hoogste lasten gelegd op de klas die den grootsten nood heeft. En daarom is zijne belastingwet de meest volkerongediet die sedert 1870 voorgesteld is !

Men zal misschien zeggen dat de belasting niet altijd valt op degenen die ze betaalt. Is iedereen geen verbruiker, zowel de winkler als de werkmans ? Maar al verliest de een er meer bij als de andere, dan toch is het zeker dat alles opgeladen wordt, dat de dagloonen ontorekend zijn en alsoo de nijverars en landbouwers weer in de moeilijkste positie gebracht worden en in de onmogelijkheid om tegen de vreemde concurrentie te worstelen.

De politiek van het ministerie kan niet verantwoord worden, de nieuwe belastingen worden niet vereischt door het nationaal belang : wij hebben geen oorlog moeten ondersteunen om onze onafhankelijkheid te beschermen, geen krijgsschatting moeten betalen om het vaderland vrij te maken en de belastingen moeten met dienen om werken van openbaar nut uit te voeren.

De belastingen worden vereischt enkel en alleen door het belang der liberale partij, door de slechte politiek die zij gevolgd heeft : maar de kleine burgerij heeft geen deel aan die slechte politiek genomen en het is door haar dat de liberalen hunne lasten willen doen betalen !

Als aan de vruchten dat men den boom kent. Als het bestuur van het ministerie de slechtste gevolgen heeft, onder maatschappelijk en geldelijk opzicht, is het een teken dat het bestuur slecht is en de boom moet uitgekapt worden.

Ja, het ministerie heeft het tekort in de Staats-

het zakboek en de beurs van het slachtoffer aan het licht. Toen eindelijk het met bloed besmette kleed gevonden werd, was er geen twijfel meer over, of men bevond zich onder het dak van den moordenaar.

Middelwijd hoorden de onderzoekers de toonen van een vrolijke muziek nader komen. Karel voerde zijne bruid, de bloem van Blankenberghe, naar huis. Hij, het hoofd fier omhoog geheld, zij, vertrouwd leunende op den arm, die haar van nu af beschermen en omhielden zou. De lachende stoet werd van een hevigen schrik bevangen op het gezicht der soldaten in de feestelijke woning. Karel bovenal stond van verbazing als verstand, maar hem werd geen tijd tot overpeinzen gegund, want hij werd in een oogenblik overweldigd, en terwijl de bruid onmachtig in de armen harer speelgenooten wegzak, gekneveld en medegevoerd, zonder de oorzaak van het schrikkelijk onheil te kennen, dat hem onder zoo treffende omstandigheden overkwam.

De beschuldigde Karel van der Stein werd voor zijne reeders gevoerd. Vreucheloos vertelde hij de geschiedenis van den gewonnen smokkelaar, en drukte hij 't vermoeden uit, dat die de bewijzen van den gruwel in zijne hand had achtergelaten. Vreucheloos betuigde hij duizendmaal zijne onschuld : want om zijn ongeluk te voltooien, werd het hijlet van 200 frank bij hem gevonden, dat de handteekening droeg van Le Noir, den welbekende aanvoerder van de beide, die het land onveilig maakte. Daardoor was de aanklacht, waarin de prokureur-crimineel alle bewijzen overstemd had op eengeestapeld, zoo overtuigend, dat Karel eenparig ter dood werd veroordeeld.

Terwijl dit alles voorviel, had zijne Charlotte bitter geleden. Na zijne gevangenneming was zij bewusteloos naar hare woning gebracht, en daar bleef zij lang in een soort van verdooving, waar-

kas gemaakt door zijne onverdraagzaamheid tegen eenen luyke klas burgers, door zijne noodlottigen haat tegen de religie en door zijne laagste vervolgingen tegen de vrijheden en rechten zijner tegenstanders.

Ja, wij zijn de verdedigers van de vrijheden en van de rechtvaardigheid zowel als van de geldelijke belangen van het land, als wij het ministerie den kreel toeroepen die de verdoening van gansch zijn politiek is. Weg met de belastingen !

De Kamer.

Zooals wij het donderdag gemeld hebben, heeft het ministerie weer een nieuwe verhoging ondergaan, op het wetsontwerp betreffende de persoonlijke belasting.

Zie hier vooreerst de bijzonderste artikelen van dit ontwerp :

Art. 1. Er zullen ten profijte van den Staat, 20 buitengewone openbare gesignaleerde geslagen worden op de hoofdsum der personeele belasting in betrekking met de huurweerde.

Art. 2. De personeele belasting uit hoofde van de dienstboden, is vastgesteld als volgt :

Voor eenen diensmeester	fr. 12
Voor elke meid, wanneer men er twee heeft, zonder knecht	fr. 20
Voor elke meid wanneer er meer dan twee zijn	fr. 25
Voor eenen diensmeester	fr. 25
Voor elken knecht van twee tot vier	fr. 50

Enz., enz.

Een taks van 10 fr. is verschuldigd voor elken diensmeester eenen livel dragende.

Art. 3. De belasting op de paerden is gesteld als volgt :

Voor een prachtpeerd	fr. 50
Voor elk prachtpeerd	fr. 60
wanneer men er 3 of 4 heeft	fr. 70
houdt als volgt	meer
dan vijf	80

De minister van financiën heeft een dringenden oproep gedaan aan de zelfpollering van de leden der kamer.

« Het deficit, zegde hij, beloopt 19 miljoen ; ten gevolge der concessies, welke het gouvernement heeft moeten doen, zal de belasting op de sterke dranken slechts 6,200,000 fr. beloozen ; die op den tabak 5. miljoen. In 't geheel dus 11 miljoen, 200,000 fr. Dat is niet genoeg om het tekort van het ontwerp voort te zetten ! »

Onze hulpmiddelen, besloot hij, zullen onvolledig zijn, ten ware wij het stelsel aannemen van M. Mahu en zijne vrienden, namelijk de afschaffing van het land- en van openbaar onderwijs.

Die verschrikkelijke woorden kloeken als een donderslag in de oren van de leden der kamer. M. Van Hambeeck werd beetlinget rood en bleek, terwijl MM. Jottrand, Lescarts en Luth quant van afgrijzen siddelden.

De minister zette intusschen zijne Jeremiaas-klagen voort :

« Wij zijn in een ergten toestand. Indien gij de belastingen niet stemt, die nog te stemmen blijven, stelt gij het gouvernement bloot aan het gevaar van zijne taak niet meer te kunnen voortzetten. Begrijp dan, toch ten lange laatste : zoo gij ons uwe stemmen weigert, zult gij onschuldig stellen aan al de gevaaren van den toestand dien gij geschapen hebt. »

M. Jacobs had duidelijk bewezen, in eene redevoering op cijfers en feiten gegrond, dat de verhoging der personeele belasting, zooals het gouvernement te voorstelt, voor gevolg zal hebben uit zijnslechts ontwaakte, om te grieveinder de uitgedroogdheid van de ramp te gevoelen. Lang bleef zij hevig ziek en steeds onkundig van den schrikkelijken uitslag van Karels proces. Eindelijk beproefde zij eens hare gewone plaats in de kamer te hernemen, die zoo dikwijls getuge was van hare leedere gesprekken met Karel. Met moeite zocht zij de gebeurtenissen in hare gedachten aan te knopen, zooals iemand die zich een schrikkelijken droom wil herinneren. Hare oogen vullen zich met tranen en staarden in de zilveren manschijf, wier stralen op het effen vlak der zee glansden. Hoe geerne had zij niet dat kruisraam den mast hoefde van het kleine vaartuig, dat hare verdoofde droeg.

Een droomerij werd zij gewekt door het binnentreden van zekeren Van Acker, een der medeminnaars van Karel, die Charlotte het meest kon liden, zowel omdat zekere geheimzinnigheid zijne bezoeken onbiedde, als omdat hij haren beide bezigen haat had geworpen. Van Acker, de leer, zal het reeds gegist hebben, was de zonnen naam van Le Noir, het opperhoofd der Zwarte Bende.

Eene satansche vreugde schitterde in zijn oog. Charlotte sidderte, zonder er zich de reden van te kunnen geven, toen zij zich alleen zag met den man, die haar te vergeefs de schoonste aanbiedingen gedaan had. Met een spottende lach voorgedijf hij haar de volgende woorden toe :

« Gij zijt er duizends toe gekomen, om uw lot te beproeven ? Ik had u voorspeld, dat het zoo zou zijn, en evenwel hebt gij mijnen raad vermaand, en wilt gij uw lot en uw geluk deelen met hem, die nu zoo spoedig zal sterven ! Charlotte deinde terug. « Spoedig sterven ! » riep zij uit, wat wilt gij daarmee zeggen ? »

« Mij dunkt, ik spreek duidelijk, Karel is schuldig bevonden en ter dood veroordeeld. »

« Neen, neen ! dat kan niet zijn. Ik kan zijne onschuld bevestigen bij mijne eeuwige zaligheid, schoon ik niet eens weet, waarvan hij beschuldigd is. »

DE ZWARTE BENDE

(I^e VERVOLG.)

IV.

Alleen zij, die Brugge bezocht hebben, kunnen zich voorstellen de beweging en levendigheid, die de straten en pleinen daar hebben op eenen merkwaardig, iets dat te meer opmerkelijk is, wijl de stad anders een doodsch en eenzaam aanzien heeft. De groote markt is bedekt met een aantal kramen in regelmatige lijnen opgeslagen, en eene soort van straten vormende, die eene enkele nacht heeft den geboren worden, en die men den volgende avond zal zien verdwijnen. Hier de krijshende stem van een liedjeszanger, die op een slechten maten stoel staande, aan de gapende omstanders, met een lang riet op een zeil, de grove afbeeldingen wijst van de geschiedenis, die hij voorzingt, terwijl eene vrouw met loesche oogen op de viool trakt. Daar talrijke stellingen met keukengereedschap, blinkend koperwerk, oude boeken, oude kleederen en gebrooken porcelien. Talrijke boerinnen in landelijk costume, langzaam voortgaande en alles met zooveel aandacht beschouwende, dat zij ieder oogenblik in gevoelige aandraking komen met een stelling, die meerder baast heeft. Karren en paerden, elkander in allerlei richting kruisende ; eindelijk het klokkenspel, dat van zijn klinkend geluid al dit rumoer overstemt.

Een wel schen den zaterdag, 3 september 1798, de vrolijkheid uit al deze merkengangers geweken te zijn. De tijding van een schrikkelijken

moord, bij Oostende bedreven, had een hevigen schrik onder deze landbewoners verspreid. Welhaast verspreidde het zich nog schrikkelijker bericht, dat bijna terzelfder tijd op den weg van het dorp Vlissinghem de bloedige martel gevonden was van Jan Danckaert, den meest beminden schepen van Brugge. Hij was te peerd verstooken om eenige zijner eigendommen te bezoeken : zijn peerd was, door drie kogels getroffen, in eene gracht gevonden, maar het lijk was verdwenen.

De bewoners van Brugge waren vol angst en bezorgdheid. Twee moorden zoo nabij en onder zulke bijzondere omstandigheden ! De rooverbeheer moest dan wel zeer sterk en zeer vermeel zijn !

De overheid kwam terstond op het stadhuys bijeen, en men besloot eenne compagnie soldaten uit te zenden, om het land en den omtrek van het gruweltoonnel te onderzoeken en de sporen te volgen, die mogelijk aanwezig waren. Villedieu was met de aanvoering daarvan belast, en na verloop van een kwartier uurs volde hij met vijftig man den kronkelenden straatweg, die naar Oostende leidt.

Na een klein uur afstands lieten zij den straatweg liggen en kozen den engen, maar insgelijks gepleevden weg die naar Vlissinghem uitloopt. Daar stuiten zij spoedig op eene plaats, die alle kenmerken droeg van eene hevige worsteling. Eenigen bemerkten bloedige sporen in eenen nabijzijnden akker en een weinig verder de diepe indrukselen van een peerd, dat zijnen weg naar het noorden nam. Dewijl de bloeddruppelen steeds daarnaevens gingen, was het duidelijk, dat de ruiter het lijk medegevoerd had, en men besloot eenparig, deze aanduiding zoo ver mogelijk te volgen.

Zoo kwamen zij in den omtrek van Blankenberghe, toen weadden zich de hoefdruksels rechts, en eindelijk verloor onze compagnie het spoor tegenover den bouwval, dien de lezers reeds kennen. Vier der meest beradenen traden binnen, nadat de kapitein wachten geplaast had, om het

ontsnappen te beletten, als zich daar binnen iemand bevond. Na eenig onderzoek was men overtuigd, dat die plaats geheel verlaten was, en besloot men reeds terug te keeren, toen een hunder eene kleine verhevenheid van versch ongedolven aarde bemerkte. Terstond groeven de soldaten op die plaats, en welhaast verscheen het bloedig gelaat van den beminden schepene voor de oogen der aanwezigen.

Zells voor hen, die dagelijks in de gelegenheid zijn, om dooden te zien, die koelbloedig met lijen omgaat, of ze op het slagveld met den voet treden heeft het aanzicht van eenen vermoorde iets schrikwekkends. Dat ondervonden de manschappen van dit detachement, toen zij den man herkende, dien ze zoo dikwijls het woord voor de menigte hadden hooren voeren.

Een der onderzoekers ontdekte een mes met een naamefje, dat volkomen in de wonde paste, en dat men medenam om den rechter als corpus delicti aan te bieden ; vervolgens wilde men de ruine verlaten, toen een der schildwachten kwam aankondigen, dat nieuwe sporen van peerdhoeven ontdekt waren, die van de ruine naar de duinen gingen. Een detachement van vijf man werd onmiddellijk afgezonden, om het spoor van den moordenaar ook daar te volgen.

Het was slechts kort, en eindigde aan de deur van eene eenzame hut, die te oordeelen naar de netten, die hier en daar te droegen hingen, door eenen visscher bewoond werd. Het huis was verlaten. Zij doorzochten het tot in den uitersten hoek, maar er was niemand te vinden.

In de woning was alles net in orde geschild, en hoewel de bewoner afwezig was, verkondigden de overblijfselen van een groot vuur, dat hij de hut eerst kort geleden verlaten had.

Van een voorbijgaande boer vernamen zij, dat zij zich in het huis bevonden van Karel van der Stein, welke naam juist overeenkwam met de initialen op het heft van het beschuldigende moordtuig. Nu begonnen hunne nasporingen met grooter zorg, en welhaast kwamen de papieren,

ontsnappen te beletten, als zich daar binnen iemand bevond. Na eenig onderzoek was men overtuigd, dat die plaats geheel verlaten was, en besloot men reeds terug te keeren, toen een hunder eene kleine verhevenheid van versch ongedolven aarde bemerkte. Terstond groeven de soldaten op die plaats, en welhaast verscheen het bloedig gelaat van den beminden schepene voor de oogen der aanwezigen.

Zells voor hen, die dagelijks in de gelegenheid zijn, om dooden te zien, die koelbloedig met lijen omgaat, of ze op het slagveld met den voet treden heeft het aanzicht van eenen vermoorde iets schrikwekkends. Dat ondervonden de manschappen van dit detachement, toen zij den man herkende, dien ze zoo dikwijls het woord voor de menigte hadden hooren voeren.

Een der onderzoekers ontdekte een mes met een naamefje, dat volkomen in de wonde paste, en dat men medenam om den rechter als corpus delicti aan te bieden ; vervolgens wilde men de ruine verlaten, toen een der schildwachten kwam aankondigen, dat nieuwe sporen van peerdhoeven ontdekt waren, die van de ruine naar de duinen gingen. Een detachement van vijf man werd onmiddellijk afgezonden, om het spoor van den moordenaar ook daar te volgen.

Het was slechts kort, en eindigde aan de deur van eene eenzame hut, die te oordeelen naar de netten, die hier en daar te droegen hingen, door eenen visscher bewoond werd. Het huis was verlaten. Zij doorzochten het tot in den uitersten hoek, maar er was niemand te vinden.

In de woning was alles net in orde geschild, en hoewel de bewoner afwezig was, verkondigden de overblijfselen van een groot vuur, dat hij de hut eerst kort geleden verlaten had.

Van een voorbijgaande boer vernamen zij, dat zij zich in het huis bevonden van Karel van der Stein, welke naam juist overeenkwam met de initialen op het heft van het beschuldigende moordtuig. Nu begonnen hunne nasporingen met grooter zorg, en welhaast kwamen de papieren,

het zakboek en de beurs van het slachtoffer aan het licht. Toen eindelijk het met bloed besmette kleed gevonden werd, was er geen twijfel meer over, of men bevond zich onder het dak van den moordenaar.

Middelwijd hoorden de onderzoekers de toonen van een vrolijke muziek nader komen. Karel voerde zijne bruid, de bloem van Blankenberghe, naar huis. Hij, het hoofd fier omhoog geheld, zij, vertrouwd leunende op den arm, die haar van nu af beschermen en omhielden zou. De lachende stoet werd van een hevigen schrik bevangen op het gezicht der soldaten in de feestelijke woning. Karel bovenal stond van verbazing als verstand, maar hem werd geen tijd tot overpeinzen gegund, want hij werd in een oogenblik overweldigd, en terwijl de bruid onmachtig in de armen harer speelgenooten wegzak, gekneveld en medegevoerd, zonder de oorzaak van het schrikkelijk onheil te kennen, dat hem onder zoo treffende omstandigheden overkwam.

De beschuldigde Karel van der Stein werd voor zijne reeders gevoerd. Vreucheloos vertelde hij de geschiedenis van den gewonnen smokkelaar, en drukte hij 't vermoeden uit, dat die de bewijzen van den gruwel in zijne hand had achtergelaten. Vreucheloos betuigde hij duizendmaal zijne onschuld : want om zijn ongeluk te voltooien, werd het hijlet van 200 frank bij hem gevonden, dat de handteekening droeg van Le Noir, den welbekende aanvoerder van de beide, die het land onveilig maakte. Daardoor was de aanklacht, waarin de prokureur-crimineel alle bewijzen overstemd had op eengeestapeld, zoo overtuigend, dat Karel eenparig ter dood werd veroordeeld.

Terwijl dit alles voorviel, had zijne Charlotte bitter geleden. Na zijne gevangenneming was zij bewusteloos naar hare woning gebracht, en daar bleef zij lang in een soort van verdooving, waar-